

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SSA Barbara Krameris SSO del. do SA Mariusz Wiązek (spr.)

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Wiesława Bilskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 r.

sprawy R. S.

oskarżonej z art. 310§1 kk i art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 190a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 284§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 lutego 2018 r. sygn. akt III K 97/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej R. S. w punkcie 1 części rozstrzygającej w ten sposób, że kwalifikację prawną przestępstw przypisanych oskarżonej uzupełnia o przepis art. 270 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. M. 840 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej R. S. w postępowaniu odwoławczym oraz 193, 20 zł tytułem zwrotu VAT;

IV. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

R. S. została oskarżona o to, że :

I. w dniu 16 lipca 2016r. w M., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z/s w J. w kwocie 2.000 zł, w ten sposób, że będąc uprawnionym przedstawicielem pokrzywdzonej spółki zawarła bez wiedzy i zgody Ł. S., na jej dane umowę pożyczki gotówkowej o nr (...), podrabiając na tej umowie podpis pożyczkobiorcy, a nadto załączając do umowy datowane na dzień 16 lipca 2017r.: kwestionariusz klienta, weksel oraz deklarację wekslową, na których podrobiła podpisy Ł. S., czym wprowadziła w błąd przedstawicieli w.w spółki, co do zamiaru i możliwości spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz Ł. S.

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 190a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 18 lipca 2016r. w M., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z/s w J. w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że będąc uprawnionym przedstawicielem pokrzywdzonej spółki zawarła bez wiedzy i zgody A. F., na jej dane umowę pożyczki gotówkowej o nr (...), podrabiając na tej umowie podpis pożyczkobiorcy, a nadto załączając do umowy datowane na dzień 18 lipca 2016r.: kwestionariusz klienta, weksel oraz deklarację wekslową, na których to dokumentach podrobiła podpisy A. F., czym wprowadziła w błąd przedstawicieli w.w spółki, co do zamiaru i możliwości spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz A. F.

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 190a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

III. w dniu 22 listopada 2016r. w M., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z/s w J. w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że będąc uprawnionym przedstawicielem pokrzywdzonej spółki zawarła bez wiedzy i zgody Ł. S., na jej dane umowę pożyczki gotówkowej o nr (...), podrabiając na tej umowie podpis pożyczkobiorcy, a nadto załączając do umowy datowane na dzień 22 listopada 2016r.: kwestionariusz klienta, weksel oraz deklarację wekslową, na których podrobiła podpisy Ł. S., czym wprowadziła w błąd przedstawicieli w.w spółki, co do zamiaru i możliwości spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J. oraz Ł. S.

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 190a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w dniu 20 grudnia 2016r. w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudnioną w firmie (...) sp. z o.o. z/s w J., przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci zaliczki na bieżącą obsługę klienta w kwocie 1.000 zł, czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w J.

tj. o czyn z art. 284§2 kk

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 16 lutego 2018 r., sygn.. akt: III K 97/17 orzekł:

I. oskarżoną R. S. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w pkt I, II i III aktu oskarżenia czynów z tą zmianą, że z opisu każdego z tych czynów wyeliminował zapis „w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem”, z kwalifikacji prawnej każdego z tych czynów wyeliminował art. 270§1 kk, art. 190a§2 kk i art. 12 kk i działanie oskarżonej zakwalifikował jako wypadek mniejszej wagi z art. 310§3 kk w zw. z art. 310§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 286§3 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz przyjął, że czyny te popełnione zostały w ciągu przestępstw z art. 91§1 kk i za czyny te na podstawie art. 310§3 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 91§1 kk przy zastosowaniu art. 60§1 kk w zw. z art. 60§6 pkt 2 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 316§1 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci weksla wraz z deklaracją wekslową wystawionego na nazwisko A. F. z dnia 18.07.2016r., weksla wraz z deklaracją wekslową wystawionego na nazwisko Ł. S. z dnia 16.07.2016r., weksla wraz z deklaracją wekslową wystawionego na nazwisko Ł. S. z dnia 22.11.2016r.;

III. oskarżoną R. S. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt IV aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że przyjął, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 284§3 kk i za czyn ten na podstawie art. 284§3 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 kk wyżej wymierzone kary pozbawienia wolności połączył oskarżonej R. S. i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 62 kk określił, że oskarżona R. S. winna odbywać karę łączną pozbawienia wolności w zakładzie karnym dla odbywających karę po raz pierwszy typu otwartego;

VI. na podstawie §17 ust. 1 pkt 2 w zw. z §17 ust. 2 pkt 5 w zw. z §20 i §4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. poz. 1714, w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznał od Skarbu Państwa radcy prawnemu J. M. za udzieloną obronę z urzędu wynagrodzenie w kwocie 1080 złotych plus 248,40 złotych z tytułu podatku vat;

VII. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r. (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie wymierzył jej opłaty.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonej.

Prokurator zaskarżył wyrok w zakresie orzeczenia o winie w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 270 § 1 k.k. poprzez jego niesłuszne niezastosowanie w podstawie skazania R. S. za czyny opisane w pkt I, II i III części wstępnej wyroku, podczas gdy bezsporna okoliczność nakreślenia przez oskarżoną podpisów Ł. S. oraz A. F. na dokumentach w postaci umów pożyczek gotówkowych o nr : (...), o nr (...), o nr (...), załączonych do nich kwestionariusza klienta, deklaracjach wekslowych, przemawia za zasadnością przyjęcia kwalifikacji prawnej obok art. 310 § 1 k.k. (w zakresie podrobienia weksli in blanco) również z art. 270 § 1 k.k.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegająca na zaniechaniu przez Sąd wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i nie przeprowadzeniu dowodów z zeznań pokrzywdzonych Ł. S. oraz A. F. na okoliczność odebrania od wymienionych oświadczenia wyrażonego w art. 190a § 4 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I w części dyspozytywnej poprzez przyjęcie w podstawie skazania art. 270 § 1 k.k. obok art. 310 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., nadto

2. kierując się treścią art. 437 § 2 k.p.k. i art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o dopuszczenie przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu dowodu z przesłuchania Ł. S. oraz A. F. celem odebrania od nich oświadczenia z art. 190a § 4 k.k., a w zależności od treści oświadczeń ww. pokrzywdzonych również o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I w części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie w podstawie skazania art. 190a § 2 k.k.

Obrońca oskarżonej zaskarżył wyrok co do czynów opisanych w pkt I, II i III części wstępnej wyroku.

Na podstawie art. 438 § 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający:

1. na przyjęciu, że weksle, na których oskarżona podrobiła podpisy po ich uzupełnieniu, tworzyłyby ważne zobowiązanie wekslowe (dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w rozumieniu art. 310 § 1 k.k.), podczas gdy analiza treści weksli wskazuje na to, że są to weksle, na których umieszczono klauzulę „nie na zlecenie” przez co odebrano mu obiegową funkcję (art. 11 prawa wekslowego), a w konsekwencji możliwość podnoszenia wyłącznie tzw. zarzutów obiektywnych i zakazujących badania stosunku podstawowego (art. 17 prawa wekslowego), zaś umieszczając w treści weksli (na tych samych dokumentach) deklaracje wekslowe, powiązano weksle ze stosunkiem podstawowym (umowami pożyczki), których ważność rozstrzyga w tych okolicznościach o ważności weksla, zaś sama umowa pożyczki – przy założeniu podpisania jej przez osobę uprawnioną – nie tworzyłaby ważnego zobowiązania.

2. na przyjęciu, że oskarżona swoim zamiarem obejmowała sfalszowanie weksła, podczas gdy jej zamiar dotyczył wyłącznie sfalszowania umowy pożyczki, której blankiet wekslowy – błędnie – uważała za część tejże umowy.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisów czynów w pkt I, II i III części wstępnej wyroku czynu, o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. i w konsekwentnie uznanie oskarżonej za winną wyłącznie czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (przyjmując, że czyny te zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.) oraz czynu z art. 284 § 3 k.k. i na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 k.k. orzeczenie wobec oskarżonej warunkowego umorzenia postępowania; względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Z treści obu apelacji wynika w sposób jednoznaczny, że obie apelujące strony nie kwestionują ustalonego przez Sąd I instancji przebiegu krytycznych zdarzeń, a dokonaną ocenę prawną działania oskarżonej R. S.. Przypomnieć należy więc na wstępie, że z tych niekwestionowanych ustaleń wynika, że oskarżona będąc przedstawicielem spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. trzykrotnie, w dniach 16 lipca 2016 roku, 18 lipca 2016 roku i 22 listopada 2016 roku identycznie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła wymienioną spółkę do trzykrotnego niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zawarła bez wiedzy i zgody dwóch swoich klientek sprzed lat Ł. S. i A. F., dysponując ich szczegółowymi danymi personalnymi trzy umowy pożyczek gotówkowych, podrabiając na umowach podpisy pożyczkobiorców oraz wypełniając kwestionariusze klientów, weksle, deklaracje wekslowe na których podrobiła podpisy przy dwóch umowach Ł. S., a przy trzeciej A. F..

Tak podrobione dokumenty oskarżona przedstawiła spółce, której była przedstawicielem, wprowadziła upoważnionych pracowników tej spółki w błąd co do zamiaru i możliwości spłat pożyczek przez pożyczkobiorców i w ten sposób wyłudziła trzykrotnie od spółki pieniądze w łącznej kwocie 5 000 złotych. Sąd Okręgowy przyjmując, że czyny te popełnione przez oskarżoną w ciągu trzech przestępstw z art. 310 § 3 k.k. i art. 286 § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę przy zastosowaniu nadzwyczajnego jej złagodzenia. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynika również, że 20 grudnia 2016 roku oskarżona przywłaszczyła powierzone jej mienie będące zaliczką na bieżącą obsługę klientów spółki (...) w kwocie 1000 złotych. Sąd Okręgowy uznając, że również to zdarzenie wyczerpało znamiona wypadku mniejszej wagi, tym razem przestępstwa przywłaszczenia wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności na podstawie art. 284 § 3 k.k.

Obrońca oskarżonej w swojej apelacji nie zgodził się z przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikacją z art. 310 k.k. z jednej strony twierdząc, że weksle na których oskarżona podrobiła podpisy swoich dawnych klientek nie tworzyłyby nigdy w przyszłości ważnych zobowiązań wekslowych, a z drugiej strony, że oskarżona swoim zamiarem obejmowała wyłącznie sfalszowanie umowy pożyczki, a blankiet wekslowy traktowała za część właśnie tej umowy. Nie sposób zaakceptować takiej argumentacji jaka została przedstawiona w apelacji obrońcy oskarżonej i tym samym należało apelację tę uznać za bezzasadną

Przedmiotowe dokumenty są dołączone do zebranego w sprawie materiału dowodowego : k.8 podrobiony na wekslu podpis A. F. jako podpis wystawcy weksła, k.11 i k.14 podrobione na wekslach podpisy Ł. S. jako podpisy wystawcy weksli. Dokumenty te – papiery wartościowe-wypełnione przez oskarżoną stanowiły weksle in blanco w rozumieniu art. 10 prawa wekslowego. Spółka wymieniona w wekslu jako podmiot uprawniony z weksła po wypełnieniu pozostałych rubryk dokumentu, w tym dochodzonej kwoty stałaby się formalnie wierzycielem wekslowym wymienionych A. F. i Ł. S..

Nie zostało w niniejszej sprawie w żaden sposób podważone, że oskarżona podrobiła trzykrotnie podpis wystawcy weksła in blanco, dwukrotnie za Ł. S. i jeden raz za A. F.. Oskarżona to przyznaje i szczegółowo podaje okoliczności i cel podrobienia podpisów wystawców weksli. Z okoliczności sprawy wynika, że to podrobienie podpisów wystawców weksli było niezbędne, by oskarżona mogła dokonać przestępstw wyłudzenia mienia od spółki której była przedstawicielem. Oskarżona sobie z tego doskonale zdawała sprawę, gdyż zajmowała się profesjonalnie

pośrednictwem w udzielaniu takich właśnie krótkoterminowych pożyczek. Utrwalone jest w orzecznictwie, iż podrobienie podpisu wystawcy weksla in blanco wyczerpuje znamiona art.310 k.k., a nie art. 270 § 1 k.k. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 lipca 2016 roku, sygn. II AKa 146/16. Równocześnie nie ma żadnego znaczenia, że sfałszowany podpis wystawcy weksla ze swojej istoty nikogo wekslowo nie zobowiązuje. Podpis sfałszowany przecież miał spowodować formalną ważność dokumentu pod nazwą weksel i doprowadzić do skutku wyłudzenia pożyczki. Oskarżona doskonale o tym wiedziała i skutecznie tego dokonała. Biorąc pod uwagę przeszłość oskarżonej, to, że zajmowała się pośrednictwem w udzielaniu pożyczek i orientowała się, że dla uzyskania takiej pożyczki konieczne jest podpisanie dokumentu pod nazwą weksel, który jest właśnie zabezpieczeniem takiej pożyczki nie sposób przyjąć w ślad za obrońcą oskarżonej, że była ona w jakimkolwiek błędzie. Warunkiem uzyskania pożyczki, ponownie należy to podkreślić było sfałszowanie podpisu wystawcy weksla . Dokonując tego oskarżona wiedziała, że dokonuje przestępstwa umożliwiającego jej dokonanie wyłudzenia mienia. Nie ma żadnego znaczenia czy oskarżona orientowała się o surowości zagrożenia ustawowego za popełniony czyn sfałszowania podpisu wystawcy weksla, istotne jest to, że oskarżona wiedziała, że popełnia przestępstwo zmierzające do wyłudzenia mienia od spółki, której była przedstawicielem.

Apelacja prokuratora okazała się w pełni zasadna i Sąd Apelacyjny w pełni podzielił zawartą w jej uzasadnieniu argumentację. Sąd Okręgowy wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynów oskarżonej przepis art. 270 § 1 k.k. argumentując, iż przepis art. 310 k.k. jest przepisem szczególnym wobec wyeliminowanego artykułu. Zgodnie z treścią przepisu art. 11 § 2 k.k. jeśli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Jest oczywiste, że kwalifikacja prawna czynu powinna oddawać całokształt jego kryminalnej zawartości. Sąd Okręgowy eliminując z kwalifikacji prawnej czynów oskarżonej art. 270 par. 1 k.k. pominął to , iż oskarżona dążąc do wyłudzenia określonych kwot od spółki której była przedstawicielem podrobiła nie tylko weksle, lecz również szereg innych dokumentów jak umowy pożyczek gotówkowych czy formularze kwestionariuszy klientów. Sam przepis art.310 k.k. nie oddaje całokształtu znamion czynów oskarżonej. Tym samym konieczne stało się uzupełnienie kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych oskarżonej w punkcie 1 części rozstrzygającej właśnie o art. 270 § 1 k.k.

Apelacja prokuratora była zasadna również w części dotyczącej wyczerpania przez oskarżoną znamion występkę z art. 190a § 2 k.k. Oskarżona zmierzając do wyłudzenia pieniędzy od pokrzywdzonej spółki posłużyła się prawdziwymi danymi osobowymi i adresowymi A. F. i Ł. S.. Występek ten jest przestępstwem wnioskowym. Nie dostrzegł tego oskarżyciel publiczny na etapie postępowania przygotowawczego i nie dążył do odebrania oświadczeń w tym zakresie od kobiet których danymi posłużyła się oskarżona dokonując przestępstwa. Na etapie postępowania przed Sądem I instancji rzecznik oskarżenia publicznego dostrzegł to uchybienie postępowania przygotowawczego i dążąc do jego naprawienia złożył wnioski o odebranie oświadczeń przed Sądem . Wniosek ten niestety Sąd I instancji oddalił i został on zasadnie ponowiony w apelacji prokuratora. W toku rozprawy odwoławczej Sąd Apelacyjny podziеляjąc pogląd o konieczności odebrania oświadczeń od obu osób , których danymi posłużyła się oskarżona, wezwał obie pokrzywdzone na rozprawę. Ł. S. złożyła oświadczenie, że nie wnosi o ściganie oskarżonej za posłużenie się jej danymi. Mimo podjętych starań nie zdołano doręczyć wezwania drugiej pokrzywdzonej, a z informacji policji wynikało, że nie znane jest jej aktualne miejsce zamieszkania ani pobytu. Podobno ta pokrzywdzona ma przebywać za granicą pracując tam sezonowo. Nie znając jej miejsca pobytu ani czasu kiedy miałaby wrócić do miejsca zameldowania, odstąpiono od dalszych prób odebrania oświadczenia od A. F., uznając je za bezskuteczne. Biorąc pod uwagę brak wniosków pokrzywdzonych o ściganie oskarżonej za występek posłużenia się ich danymi personalnymi dalszy wniosek apelacji prokuratora w tym zakresie tj. uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów oskarżonej w pkt. 1 części rozstrzygającej, nadto o przepis art. 190a § 2 k.k. stał się bezprzedmiotowy.

Uznając apelację obrońcy oskarżonej za bezzasadną stwierdzić należy, że dalsze jej wnioski – w przypadku gdyby podzielono stanowisko obrońcy odnośnie przepisu art. 310 k.k.- stały się również bezprzedmiotowe. Przy ustalonym stanie faktycznym i prawnym oczywiście nie jest możliwe warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie okoliczności zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe, a także dyrektywy ustawowe mające wpływ na wymiar kary. Sąd ten nie pominął również zdarzeń zaistniałych już po popełnieniu czynów przez

oskarżoną, w tym jej postawę procesową oraz próby naprawienia szkody. Te wszystkie okoliczności spowodowały, że zasadnie czyny oskarżonej zostały zakwalifikowane jako wypadki mniejszej wagi i wymierzono R. S. minimalne kary. Sąd Apelacyjny uznaje je za sprawiedliwe.

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej oskarżonej R. S. znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z p. zm.) i § 2, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt. 5 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 roku, Dz.U.2016.1714).

Podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym stanowił przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.) Uznano, że nie będzie ona w stanie ponieść nakładów finansowych, tj. kosztów sądowych.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.

<i>SSA Barbara Krameris</i>	<i>SSA Bogusław Tocicki</i>	<i>SSO (del.do SA) Mariusz Wiązek</i>
------------------------------------	------------------------------------	--